

Justitsministeren (Engell):

Jeg vil først udtrykke glæde og tilfredshed med den tilslutning, der fra et meget stort flertal af Folketingets partier er givet til væsentlige dele af forslaget, nemlig de dele, der vedrører trusler mod vidner og en mere markant og mere håndfast indsats på området. Jeg mener, at dette forslag med alle dets elementer er et meget velovervejet og desværre også nødvendigt forslag.

Jeg vil også straks sige, at under det udvalgsarbejde, som skal i gang om forslaget, er jeg naturligvis meget indstillet på at drøfte de tanker, som bl.a. fru Dorte Bennedsen og hr. Tom Behnke var inde på, nemlig om man måske på andre områder kan styrke indsatsen, bl.a. ved at ændre forholdene i retsbygningerne, afholde indenretlige forhør og tilsvarende. Det vil jeg meget gerne drøfte, men vi har allerede i dag i retsplejeloven en række bestemmelser på området. Det er så et spørgsmål, hvordan de håndhæves, men hele det område synes jeg vi skal vende tilbage til.

Lad mig sige om det, der ikke uventet har være hovedpunktet i debatten, nemlig spørgsmålet om den begrænsede adgang til at kunne føre anonyme vidner, som forslaget lægger op til, at jeg ikke vil lægge skjul på, at jeg er meget skuffet over den holdning, som Socialdemokratiet har indtaget. Jeg har fremsat et lovforslag, som jeg synes er meget afbalanceret, et forslag, som indeholder en lang række væsentlige retsgarantier for netop at forhindre, at der kan finde misbrug sted eller ske fejl, og de væsentlige retsgarantier burde medføre, at Socialdemokratiet kunne acceptere forslaget. Jeg vil sige, at jeg næsten har skrevet forslaget med det sigte, at Socialdemokratiet burde kunne være med til at gennemføre det, så meget desto mere som vi igennem de mange måneders debat, der har været om dette spørgsmål, har hørt en række af Socialdemokratiets folk, også socialdemokratiske folketingsmedlemmer, udtrykke sympati for de tanker og intentioner, som ligger i forslaget. Jeg tror, at Socialdemokratiet er i fuldstændig uoverensstemmelse med dets egne vælgere, dets eget bagland, når det afviser de tanker, som ligger i forslaget.

Jeg vil også føje til, at jeg mener, at den begrænsede adgang til at kunne føre anonyme vidner, som forslaget indeholder, er i meget god overensstemmelse med befolkningens

retsfølelse og retsopfattelse. Også på den baggrund finder jeg, at man burde have kunnet acceptere det, men under det videre arbejde kan der måske vise sig noget. Det vil jeg da i hvert fald håbe på og stræbe imod.

Uden at vi under debatten her skal slynge en masse citater i hovedet på hinanden om, hvad forskellige advokater eller andre måtte have ment og sagt, synes jeg dog nok, at jeg i betragtning af, at fru Dorte Bennedsen i sit indlæg gentagne gange citerede rigsadvokatens indstilling, og fru Dorte Bennedsen citerede korrekt fra den udtalelse, som rigsadvokaten har afgivet, vil anføre, at der manglede den tilføjelse, som også fremgår af rigsadvokatens udtalelse: »Med hensyn til brug af anonyme vidner har jeg tidligere over for Justitsministeriet peget på, at det måske på ny burde overvejes at indføre den meget begrænsede adgang hertil, som Retsplejerådet foreslog i betænkning nr. 1056 fra 1985.« Det forslag, som jeg har fremsat, læner sig i det allervæsentligste netop til forslaget fra Retsplejerådet, så derfor mener jeg nok, uden at vi skal gå ind i en citatkrig, at det bør med, når vi skal lytte til, hvad andre kyndige har udtalt.

Der er naturligvis kommet enkelte hørings svar, og der vil givetvis nu, hvor høringsprocessen er i gang, komme en række andre tilkendegivelser. Dem vil jeg selvfølgelig efter hidtidig praksis sørge for, at Retsudvalget får så hurtigt som muligt og med de kommentater, som jeg mener kan knyttes til hørings svarene, hvis det måtte have interesse.

Men tilbage til hovedspørgsmålet om de anonyme vidner. Efter forslaget er kerneområdet helt tilfældige mennesker, som bliver vidne til f.eks. voldshandlinger. Flere af ordførerne har været inde på, om det ville få stor betydning, fordi der ofte vil være tale om mennesker, som tilhører et bestemt miljø, og det er formentlig rigtigt, at repressalier over for vidner normalt udøves mod personer, der tilhører et miljø, den tiltalte i sagen har tilknytning til. Ikke desto mindre er det både politiets og anklagemyndighedens erfaring, som det også fremgår af bemærkningerne til forslaget, at også tilfældige vidner, uanset at risikoen måske ikke er så stor, føler angst for repressalier, og at den angst kan føre til, at vidnet ikke afgiver forklaring.